

కృష్ణాజులు

మాత్రమోదిం కవితాకు

“தமிழ்த்தென்றல்”

யாதுமுரானின் கவிதைகள்

‘யாதுமுரே யாவருங் கேளிர்; அன்பே எங்கள் உலகத்தத்துவம்’

கவிதைத் தொகுதி - 1

“இந்நால் அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் இதயங்களுக்கு
சமர்ப்பணம்”

உள்ளே	பக்கம்
என்னுரை	03
ஆசியுரை (சிவம்பெருமான் ஆத்பாஞானம் நந்தகுமார் தமிழ்மகன்)	04
அணிந்துரை (கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம்)	05
தங்கத் தமிழினம் தலைநிமிர்ந்திடும்	07
இனியவளே! என் இதயமே!	09
“முத்தலூர் மங்கைக்கோர் வாழ்த்து”	10
சின்னவள் சிரிக்கிறாள்	12
பொழுதொன்று புலர்கிறது	13
எம் அம்மா	15
கன்னியின் உள்ளம் கண்ணனுக்கே!	16
(செ)நஞ்சையே கண்டு கொண்டேன்	17
புரட்சி மகனே! ஏழுச்சி கொள்ளடா!	18
உன் அழகை வீமர்சிக்க.....	19
உலகத்தமிழ் அகதிகள்	20
நல்லை நகர் நாவலர் பிறந்திலரேல்!	21
மணிக்கவிகள்	24
கடலான ஓர் காதல்	28

- நாவின்பெயர்: “தமிழ்த்தென்றல்” யாதுமூரானின்
கவிதைகள்
- தொகுதி: இல. 01
- கவியாத்தவர்: வே. நவமோகன் யாதுமூரான்
- பக்கங்கள்: 28
- முதலாம்பதிப்பு: ஏப்ரல். 1992
- விலை: ரூபா 20.00
- அச்சுப்பதிப்பு: ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அச்சகம்.
- வெளியீடு: “பொற்கமலதேவி பதிப்பகம்”
திருநெல்வேலி கிழக்கு, யாழ்ப்பாணம்
- நாஸ்பிரதி: 1000 பிரதிகள்
- விநியோகத்தர்: ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை
235, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

[பதிப்புரிமையுடையது]

என்னுரை

அனுபவச் சிதறல்களுக்குப் பலியான
இதயங்களுக்கும், சிந்தனைச் செம்மல்களுக்கு
ம் இச்சிறுநூற் கருக்கள் புதிதல்ல.

வாழ்க்கைப் புதிருக்கு விடைகாணப்
புறப்பட்ட பறவையின் பாதிப் பயணமும்
எண்ணமும் இங்கே கவியாய்க் கிடக்கிறது.
சங்ககாலம் முதலே போரும் காதலும் ‘காதற்
போரும்’ தொடர்க்கதையாய் மிலிர்கின்றன.
இது புதிதன்று.

யாரும் பிறக்கும்போதே பேனாவுடனும்
பிறப்பதில்லை. உண்மைக் கவிஞர்கள் கவி
எழுதுவதைத் தொழிலாகவும் கருதுவதில்லை.

ஆனால், என் இதயராகங்கள் கவிதா
வீச்சாக உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றன.

‘‘உங்கள் உனக்கமே எனது ஆக்கம்’’

நன்றி

இங்ஙனம்,

வே. நவமோகன் யாதுமூரான்.

‘‘பொற்கமலதெவி வாசா’’

திருநெல்வேலி கிழக்கு,

யாழ்ப்பாணம்.

18-04-92

ஆசி உரைப்போம்;

— சிவம்பெருமான் அத்பாரானம்
நந்தகுமார் தமிழ்மகன் —

- (1) 'யாதும் ஊரான்' யாவரும் கேட்க
மோதும் வாழ்வின் தன்னிலை உணர்வால்
யாதும் ஊர் யாவரும் கேள்விர்
யாதும் தமிழ் வாழ்வு கோட்பாடு.
- (2) அகம் புறம் அறம் புறமாகிய
திகழ் தமிழ் ஞானக் கொள்கை
இகம் புகழ் போரும் சமாதானமும்
அகம் உணர்வு கவிதை சிலதந்தார்.
- (3) இளமொட்டு மலர்ந்தே விரியும் இப்போது
வளமெட்டும் சேர்ந்தே அனுபூதி வளர்ந்
திடவே
தளம்எட்டும் வருநாளில் மாபெரும் கவிஞர்
ஞாகி
களம்எங்கும் "நவமோகன்" நவீனம்
சிறத்துமே.
- (4) தமிழ் தாய் மன்றம் தலைவர்
தமிழ் தாய் மகன் ஆய் சேவை
தமிழ் தென்றல் கவிதை தொகுதி
தமிழ் அமிழ்தாய் தந்தார் மோகன்.
- (5) வளரும் பயிரை முளையில் தெரியும்
கிளரும் அறிவை செயலில் தெரியும்
மலரும் இலட்சிய கவிகளில் நமது
மலரும் வாழ்வியல் பாதை தெரியும்.
- (6) புதுயுகம் புதியவாழ்வு புதியபாதை புதிய
அறிவு
புதுமை புதியதாய் புரட்டிப் பார்க்கும் வேளை
புதுமை ஆய்மின்ன புதுயுகம் ஒளிரெங்கும்
புதுமை தமிழ்த்தாய் கவிஞர்ஜாய் வாழ்வாழ் ...

நல்லூர்,
தமிழ் உலகம்.

அணிந்துரை

என் இதயங்கள் என்று இளங்கவிஞன் “யாது மூரான்” குறிப்பிடும் இக்கவிதைகள் பிஞ்சு நெஞ்சம் ஒன்றின் அனுபவங்கள், ஏக்கங்களின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ளன.

இவற்றில் ஒசை ஒழுங்குற அமைந்தவற்றை மரபுக்கவிதைகளாகக் கொள்ளலாம். ஏனையவற்றுள்பல புதுக்கவிதை வகையில் அடங்குந்தகையன. “உலகத்தமிழ் அகதிகள்”, சங்கத்தமிழினம் தலைநிமிந்திடும், பொழுதோன்று புலர்கிறது போன்ற கவிதைகள் சமகாலத்தில் மூண்டெரியும் ஈழச் சுதந்திரப்போர்க்கனவின் அனலாக நாலுக்குக் கணதி சேர்கின்றன நாவின் பிற்பகுதியில் இடம்பெறும் இலட்சியம், கருணைமனுக்கள், எங்களை வாழவிடுங்கள், நன்றியுரை, முதலைக்கண்ணீர், அவனைக்கூட்டி வராதே, பிரிவு என்பன புதுக் கவிதைக்குரிய படிம, குறியீட்டு நயம் பெற்றுள்ளதோடு புதுக்கவிதை - புரியமுடியா தபுதிர்க்கவிதை - என்ற குறைபாடற்றவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

மறுபுக்கவிதை - புதுக்கவிதை எனும் இரு துறைகளிலும் ‘யாதுமூரான்’ பிரகாசிக்க முடியும் என்பதற்குச் சாட்சியாக அமைந்துள்ளன இத்தொகுதிக்கவிதைகள். விளையும் பயிரின் முளையொன்று இங்கே காட்சி கொடுக்கிறது.

இருவகைக் கவிதைகளிலும் அதிகரித்த பயிற்சியும் பரிச்சயமும் ஆரோக்கியமான கவிதாசக்தியை இவருக்கு வழங்கும். எழுத்துப்பணியில் தூடிப்புடன் ஈடுபட்டுக் கொள்பவரிடம் “நான் இன்னமும் எனது உச்சப்படைப்பைப்படைத்து விடவில்லையே” என்று ஆதங்கப்படும் ஓர் இலக்கிய கர்த்தாவே தனது இலக்கியப்பணியை என்றும் உச்சமாகப் புரிந்தவனாக

முடியும். இவ்வண்மையை இளம் படைப்பாளிகள் முதற்கண் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தன் ஆன்மீக நலனுக்குப் பங்கமற்ற முறையில், தான்வாழும் சமூகத்திற்கு சமகால, நீண்டகால நன்மைகளை விளைவிக்கும் கருத்துக்களின் கருவுலங்களாக இலக்கியங்களைப் படைப்பதிலேயே ஓர் உண்மை எழுத்தாளன் தியானமுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். பத்திரிகையில் கவர் ச்சிகரமாக வெளிவந்து விடுவதாலோ, மேடையில் பக்கக் கவர்ச்சிகளால் மெச்சப் பட்டு விடுவதாலோ ஒரு படைப்பு, கால வெள்ளத்தை எதிர்நீந்தி நின்று நிலைக்கும் வலிவைப் பெற்றுவிடும் என்று நம்பும் பேதைமை இளம் படைப்பாளிகளுக்காவது ஏற்படாதிருக்க வேண்டும். எழுத்தாளன் தன் படைப்பின் தரத்தினை எந்த அளவுக்கு உச்சப் படுத்தலாமோ அந்த அளவுக்கு உச்சப்படுத்துவதி லேயே கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும். அதன்மூலம் சிரஞ்சிவி இலக்கியங்கள் ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவில் மலர்ந்திட வேண்டும். அப்பணி யாளரில் ஒருவனாக என் மாணவன் யாதுமுரானும் உருவமைய வேண்டும் என்பது என் ஆசையாகும்.

இக் கவிதைகள் பற்றி நீதியான விமர்சனம், பாராட்டுக்கள், ஆலோசனைகள் இவ்விளங் கவிஞருக்கு வழங்க வாசகர்கள் துணிந்து முன்வர வேண்டும். இதுவும் ஓர் சிறந்த பணியாகும். அக்கருத்துக்களும் இக்கவிஞரின் போக்கை நெறிப்படுத்துவனவாக அமையுமென்பது நிச்சயம்.

வணக்கம்

“சிவபுரம்”

இனுவில் மேற்கு,

இனுவில்.

5-3-1992

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

தங்கத் தமிழினம் தலை நிமிர்ந்திடும்

இளமை போனது
 இனிமை போனது
 மழலை வாழ்விலும்
 மானம் போனது

காதல் கொண்டவர்
 கண் கலங்கினர்
 காத்துக் கிடந்தவர்
 கை பிசைந்தனர்

எங்கள் தலைவர்கள்
 எதிரி மண்ணிலே
 சங்கம் கூடினர்
 சபைகள் ஏறினர்

வாக்கு வழங்கியோர்
 வாடி வதங்கினர்
 வாக்கு வாங்கியோர்
 வானில் பறந்தனர்

காலம் போனது
 காலம் போனது
 காலம் போனபின்
 கைகள் ஒங்கியே

‘‘ஈழ விடுதலை
 ஈழ விடுதலை
 ஈழ விடுதலைக்கு
 ஈடு யாதுண்டு’’

என்று முழங்கினோர்
 எழுந்து நிமிர்ந்தனர்
 என்பில் நின்றுமே
 இயமனைத் துரத்தினர்

கோட்டை ஏறினர்
 குனிந்து நிமிர்ந்தனர்
 ஓட்டை வழிகளால்
 ஓடினர் பகைவர் (கள்)

காலம் மாறுது
 காலம் மாறுது
 ஒலம் கேட்டிடும்
 காலம் மாறுது.

ஈழம் எண்ணியே
 இரத்தம் சிந்தியோடு
 இளமை வாழ்விலே
 இறைவ னாகினார்

இறைவனா கியோர்
 இமைகள் தூங்கின
 பாறைச் சமாதியில்
 பழங்கதை யாகினர்

சமாதி எழுந்துமே
 சாதனை புரிந்திடும்
 தங்கத் தமிழினம்
 தலை நிமிர்ந்திடும்.

மனிதர்களே! இன்றிலிருந்து உங்களுக் காக, உங்களின் சொந்த சுயநல னுக்காக இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதை விட்டு விடுங்கள். மாறாக மக்கள் நலனில் மனதை விடுங்கள் [பிரார்த்தியுங்கள்]

“யாதுமூரான்”

இனியவளே! என் இதயமே!

கனவைத் துளைத்தன - உன்
கண்கள்;
அதைக் காதலித்தது - என்
நெஞ்சம்;
பிறையைப் பழித்திடும் - உன்
நெற்றி;
அதில் நீந்திக்கிடப்பது - என்
பொட்டு;
அடங்கிக் கிடந்திடும் - உன்
கூந்தல்;
அதில் ஆடி ஒடிடும் - என்
கைகள்;
மனதைத் தீண்டிடும்
வார்த்தை;
அதில் மயங்கிக் கிடப்பது
காதல்;
உணர்வைத் தூண்டுமுன்
உள்ளம்;
உணர்ச்சி தான் அதன் ஓர்
அங்கம்;
பாலைப் பழித்ததாம், ஓர்
கொக்கு;
அந்தக் கொக்கை பழித்ததுன்
பல்லு;
என் கோபம் தணித்திடும்
உன் சிரிப்பு;
கோடி பெற்றிடும்
புன் சிரிப்பு;
என் கையை ஈர்த்திடும்
மூக்கு;
காதல் தான் அதன் உயிர்
மூச்சு;
“‘மென்மை’” என்பது தான் உன்
கன்னம்;
“‘பெண்மை’” என்பதே உன்
வடிவம்;
உன்மை இதுவே உன்மை
நான் என்றுமே உன்
அடிமை; தாயே!

10

“முத்தவூர் மங்கைக்கோர் வாழ்த்து”

நன்மைது? தீமைது? நல்லதுகெட்டதுளது?
 நான் அறியாக் காலம் அது
 தலைவாராப் பருவம் அது
 தாரணி யிலே வசந்தம் அது.

கள்ளமில்லை கடாடம் இல்லை
 காதலென்றே ஒன்றும் இல்லை
 உள்ளமென்றும் உயிரென்றும் உணரவில்லை
 “உலகிலதுவே சொர்க்க காலம்”

புத்தகப் பூச்சியதில் காதல்
 புழுதி படிந்து தூண்டில்
 புழுவாகித் துடிதுடித்து வாடிய
 பூவாகி வசந்தம் இழந்ததே!

வந்தவள் என்னே அழகென
 வாடி நின்று: தலையை
 வாரிப்பவுடர் போட்டு அவள்
 வரவை பார்த்திருந்தான் தினமும்;

காதலென்று புரியவில்லை அவளைக்
 கைபிடிக்க கவலையுடன் அலைந்தனனே!
 ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை அவளை
 ஏழெட்டுப் பேர் பார்த்தனராம்.

அவனெதிர் பார்ப்பும் நடந்ததே
 அவளும் வந்து அன்புடன்பேசி,
 அழகாகச் சிரித்து வஞ்சித்து
 அவனையே மறந்து விட்டாளாம்.

வாழ்த்து வாழ்த்து
 வாழ்த்து வாழ்த்து
 வாழ்த்து வாழ்த்து

என்னில் நீ மலையாக இருக்க

உன்னில் நான் மண்புமுவாகி விட்டேனோ?
அதனாலோ “மிதித்தாய்” அந்தினவை
அற்ப பொழுதில் மறந்தாய்! மானே!

வெறும் மலரென்றல்வா யாருமறியாமல்
காலை மலர்ந்து மாலை வாடிவிட
இது “ஓரு ஆதவனின் அஸ்தமனம் அல்லவா?”
சரித்திர ஏட்டில் நிச்சயம் பொறிக்கப்படும்.

கம்பனாக நானிருந்தால் இதைக்
காவியமாக வடித்திருப்பேன்
காதவின் கஷ்டங்களை கசப்புக்களைக்
கணிசமாகப் புனைந்திருப்பேன்.

இருஞ்சுக்கு விளக்கில்லை
இதயத்தில் ஓனியில்லை
இன்பமுண்டு என்றால் எவனேற்பான்
இரவிலுந்தான் சூரியோதயமுன்டோ?

மலர்ந்த பூ மலர்வதில்லை
மல்லிகைப்பூ சிவப்பதில்லை
போன பகல் வருவதில்லை என்னில்
போன உனக்கு இடமுயில்லை.

“தாசிக்கு வாழ்வளிக்க எண்ணினால்
‘தாழ்வு’ என்றும் நிச்சயமுன்டாம்”
தாசி என்று உன்னைக் கூறவில்லை, உன்
தகைமை அதிலும் மோசமானதடி.

வசந்தத்தை அழித்தவளே! என்னை
வாட்டி வதைத்தவளே! என்றும்
நலமுடன் நீ வாழ...! நின் அன்பர் வாழ...!
நின் குலம் வாழ.....! வாழ்த்துகிறேன்.

இங்ஙனம்,
கடல்மரங்காய்

சின்னவள் சிரிக்கிறாள்

பாஸ்முகம் மாறுவில்லை;
 பள்ளிக்கூடம் போவதில்லை
 பச்சிளம் குழந்தையல்ல;
 பாவையவள் சிரிக்கின்றாள்.

ஏன்மனம் ஆருதில்லை?
 ஏன் அவளைத் தேடுவதோ?
 தான்விழி ஒயுதில்லை — என்
 தடுமாற்றம் திருதில்லை.

மாடிப்படி ஏற்றின்று
 “மன்னவன்நான் இன்ப
 சொர்க்கம் இதுவே!” என்று
 சின்னவள் சிரிக்கிறாள்.

காதல்ப்படு வாடுவதில்லை;
 கன்னிப்படு மலர்வதில்லை;
 வீதிகள் வளைவதுண்டு;
 விதியோ மாறுவதில்லை;

சின்னப்படு மலர்வதென்றால்
 சின்னவள் சிரிப்பாளோ?
 தத்துவம் இவை என்றால்,
 “தத்துவம்” என்னாவது?

கைக்குழந்தை சிரிக்கின்றது
 கன்னியவளும் சிரிக்கின்றாள்
 சின்னவளும் சிரிக்கின்றாள்
 “சிரிப்புயாருக்குத்தான் இல்லை!”

காதலுக்குக் குறியீடு;
 கைகளுக்கு கொலுசு;
 உணர்வுகளுக்கு உயிரோட்டம்;
 உண்மையில் இவைதேவை!

பொழுதொன்று புலர்கிறது.

தென்றல் தொட்டு

நிலவு வீழ்ந்தது

நிலவைக் கண்டு

ரவைகள் பாய்ந்தன.

துட்பாக்கி வெடிக்கவில்லை

அதிலிருந்த குண்டுகள் வெடித்தன
வானம் பொழிந்ததுவா?

..... இல்லை

அங்கு திரிந்த ‘அவ்ரோக்கள்’

அழகிய சிறிய ‘பொம்பர்கள்’

பொழிந்தன.

புறம் போக்கில் விளைந்த

கரு நாக மரங்கள்

எங்கள் தமிழீழ மண்ணில்

சன்னங்கள் தெளித்தன.

ஓ..... தமிழினமே!

எம் மண்ணில் பொழுது

புலர்வதவே ஒரு தனி ரகம்தான்!

பரலைற்று யின்ன

ஹெவிகள் இரத்தக் குண்டு பொழிய

பொம்பர்கள் இரைச்சவிட

மெல்ல மெல்ல

செக்கச் சிவந்த சூரியன் மேலெழுவான்

இங்கே ஒரு காலைப்பொழுது புலரும்.

அங்கே ஹம்முதாவை மாதிரிக் கிராமங்கள்
ஆனால்,

இங்கே இன்றிரவு இருந்த

எழில் கொஞ்சம் கிராமங்கள்

நாளைய பொழுது புலருமுன்னே

பிண்டுமி!, சுடுகாடு!

அந்தியில் கொஞ்சி

காதல் என்ற எண்ணமதில் திரிந்தவர்கள்
அதிகாலையில் அங்கொன்றும்

இங்கொன்றும் பிணமாக.

போர் முரசு கொட்டும்

தமிழ்ப் படைகள் இங்கு

போர்க்களங்கள் நோக்கி

பறந்தோட்ட திரிந்திடுவார்.

அங்கே அவர் பின்னால்
அனிசேரும் எம் தமிழினம்
ஆங்கே புலரும் ஒரு புதுக்காலை

நாளை இங்கு
வெற்றி மணி ஓலிக்கும்
வேதனைகள் தீரும்
வியர்வை அரும்பி ஓய்வெடுக்கும்
பட்டுவேட்டி பறை சாற்றும்
பாவை உள்ளம் படுத்துறங்கும்
நித்திரையாய்க் கிடந்த
நிலவேலி தான் முளைக்கும்
அத்தனையும் இங்கே
அழகாக நடந்தேறும்
அன்று அயலார்
விழித்தெழுவார் வால்பிடிப்பார்
[எம்மிடம் உதவிகள் பெற்றிட]
நம்படா! தமிழினமே
நாளை ஓர் எதிர்காலம் எம்கையில்
நம்படா! தமிழினமே
பொழுதொன்று புலர்கிறது
விழித்து எழுந்திட்டா!

தூய இலட்சியப் பாதையிலே கொள்
கைகளை அறிவு முறையால் ஆராய்கின்ற
ஒரு நிலையிலிருந்து மாறி நாளுக்கு நாள்
தூய பாதையில் எழும் பிரச்சினைகளை
எவ்வாறு செயல் முறையில் கையான வேண்டு
மென்ற அறிவைத் தருவதே அனுபவம்.

“பாதுமூரான்”

எம் அம்மா

“அன்புக்கு அன்னையாக
அரவணைப்புக்கு மன்னனாக
அருளுக்குத் தெய்வமாக
ஆதரித்தாயே! ” அன்பின்
அம்மா,

“முத்தெனும் முலையாலே
வீரமெனும் பால்சுரந்து
முவரையும் வளர்த்தெடுத்து
முவேந்தர் ஆக்கினாயே,
தத்தித்தவழ்ந்து வரும்போது
தாலாட்டுப் படிப்பாயே!
கத்திஅழும்போது தாயே! நீ
கருணைப்பால் அளிப்பாயே!

முத்தானமுத்தங்கள் தந்தும்,
மூல்லைச்சிரிப்புக்கள் சிரித்தும்
எம்உள்ளத்தை பறித்த
எம் தமிழ்த்தாயே! ”

அம்மா,

“வாடிவிட்ட மலர்களாக
வரண்டுவிட்ட நிலங்களாக
வானம்பார்த்த பூமியாக
வாடுகின்றோம் வா! ”

அம்மா,

அம்மா உன்னைக்
காணாத் துடிப்பு!
கனவிலும்தான் நினைப்பு
எம்அம்மாவே! வாவா ...
அம்மா.

உணர்வு பூர்வமான அநுபவங்களே
சிறந்த மனிதனை உருவாக்குகிறது.

“யாதுமூரான்”

கண்ணியின் உள்ளம் கண்ணனுக்கே!

பூத்திடும் சோலை ஒன்றும்
 புழங்கிடும் விழிகள் இரண்டும்
 காத்திடும் என்னைத் தேடி
 கரைந்திடும் என்அன்பை நாடி;

பூங்குயில் பாடக் கண்டு
 புரண்டிடும் ஓடை ஒன்றின்
 தாங்கிடாத் துன்பம் கண்டு
 தளரும்என் உள்ளம் ஒன்று;

வாங்கிடும் கண்னம் ஒன்றின்
 வளர்ந்திடாப் புல்லைத் தேடி
 தாங்கிடும் கரத்தைக் கொண்டு
 தடவிடல் போலக் கண்டேன்.

வாங்கிடும் யன்னல் ஓரம்
 வந்துநீ தினமும் நின்று
 ஆங்கதன் ஓரம் தோன்றி
 அன்புடன் பார்க்கக் கண்டேன்

வாழ்ந்திட நீயும் வேண்டும்
 வரம்பல நானும் ஈவேன்
 ஈங்கிவன் பாவி, ஏனோ?
 என் இலட்சியமே வேவி.

காத்திடும் கண்ணன் உள்ளம்
 கரைந்திட இடம் கொடாத
 சன்னி உன் உள்ளம்
 கண்ணனுக் கேயா கட்டும்.

[வளர்ந்திடாப்புல் தாடி]

[ ] நஞ்சையே கானுகின்றேன்.

நெஞ்சிலே நீரைப்பாய்ச்சி
நீரிலே நஞ்சைப்பாய்ச்சி
பூக்களைப்பறிக்கச் சொன்ன
பூவை நீ சிரிக்கின்றாயே.

“ நெல்லிலே உமியுமண்டு
நீரிலே குமிழியுண்டு
செம்பிலே களிம்புமுண்டு
செம்புல்லிதழ் பூக்குமுண்டு.....”

நெஞ்சிலே நீயுமண்டு
நேரிய நஞ்சமுண்டு
பிஞ்சிலே பழுத்ததுண்டு
பிஞ்சையே பறித்ததுண்டு

நெஞ்சிலே நானுமுந்தன்
நெஞ்சையே கானுகின்றேன்
பிஞ்சையே பறித்ததுந்தன்
நஞ்சையல்ல நெஞ்சையே!

“ ஆவதும் பெண்ணாலே அழிவதும்
பெண்ணாலே ” என்பது தவறு. அன்பு
செலுத்துபவர் அன்பு செலுத்தப்படுபவரால்
தான் ஆக்கப்படுகின்றார். அன்றி அழிக்கப்
படுகின்றார். அன்பு செலுந்தப்படுபவரது
குணத்தைப் பொறுத்தே ஆவது அன்றி
அழிவது.

“ யாதாழுரான் ”

புரட்சி மகனே! எழுச்சி கொள்ளடா!

நண்பருடன் சென்று
 நாலுதெரு சுற்றியதும்
 கன்னியரைக் கண்டு
 அவர் பின்னால் ஓடியதும்
 இன்று...? நின்று போனது.
 இன்று நாலு தெருவினிலும்
 நரிகளின் அணிவகுப்பும்
 ஆட்டமும் பாட்டும்
 கொலையும் கொத்துகளும்
 நியாயமாய் நடக்கின்றது.
 இந்நிலையில் காதல் என்ன
 தென்றல் என்ன
 எல்லாம் அனல் தான்டா
 புரட்சி மகனே!
 எழுச்சி கொள்ளடா!

நீ தூங்கி விட்டால்
 நானிலமும் தூங்காதோ?
 நம் ஈழம் காண்பதற்காய்
 புரட்சி மகனே!
 எழுச்சி கொள்ளடா!

நாங்கள் ஒன்றும் வானவில்லை வளைக்
 கவோ நிலவைப் பிடிக்கவோ முயலவில்லை.
 எமது இன்ம் இழந்த உரிமைகளை மீன்
 எடுக்க முயல்கின்றோம்.

‘யாதுமூரான்’

உன் அழகை விமர்சிக்க....

வாயைத்திறந்தேன் பேச
வார் த்தைகள் வரவில்லை;
பேனாவை எடுத்தேன் கவி எழுத
மை வரவில்லை;
பென்சிலை எடுத்தேன் கீற
ஒவியம் வரவில்லை;
கமராவை எடுத்தேன்
உன் அழகொளி முன்
“பிளாஷ்” வரவில்லை;
பரவாயில்லை என
படத்தை எடுத்தேன்
படமும் வரவில்லை.

காரணம் வேண்டி
“ஸ்ருடியோ” வுக்குச் சென்றேன்;
அங்கே அவர்கள் சிரித்துவிட்டுச்
சொன்னார்கள்
“நீர் சூரியனைப்போய் கமராவால்
படமெடுத்திருக்கின்றீரே!” என்று.

ஓ..... நீ என் காதலிதான்
ஆனால்,
உலகுக்கு ஓளி தரும்
சூரியன் என்பதை
நான் மறந்துவிட்டேன்.

உலகச் சொத்தை
ஓ! ஒருவன் சிறைப்பிடிக்கவோ?

உலகத்தமிழ் அகதிகள்

நாடு வேண்டாது
 ஞாலம் சுற்றுவோர்
 பாடு தமிழையே
 பேசி ஒடுவோர்

தின்னக் குடிப்பதற்காய்
 திரிகின்ற கூட்டமிவர்
 என்ன நடந்தாலும்
 எமக்கென்ன என்றுரைப்போர்

அகதி வாழ்வையே
 அணைத்துக் கொள்வோர்
 சகதி வாழ்வையே
 சாதனை என்றெண்ணுவோர்
 பாவம் மக்கள்!
 படித்தே உணர்வார்
 “போவோம் நாமும்
 புதுப் படைக்குள்ளறு”,

இலட்சியவான்களே! நீங்கள் எதிலும்
 அதிக பற்று வைக்காதீர். அது உங்கள்
 இலட்சியப் பாதையில் கறுப்புப் புள்ளிகளை
 ஏற்படுத்தும்.

“யாதுமூரான்”

நல்லைநகர் நாவலர் பிறந்திலரே!

நல்லைப் பெரியார்
 ஞாலச் சான்றார்
 மஸ்லிகை போல
 மணக்கும் மலரார்
 கல்லினைப் பெயர்த்த
 கமல மலரார்
 கல்வி தனையும்
 காத்த மகனார்
 நல்லை ஊரார்
 நாவலர் தானே!

கந்தர் மகனார்
 காந்தி நிகர்த்தார்,
 விந்தை புரிந்த
 வீரப்புதல்வர், அவரை
 தந்தையாய் எம்மனத்தால்
 தமிழ்காத்த நல்லைநாவலராய்
 வந்தனை செய்தே
 வாழ்த்தி வணங்கி
 சிந்தை செய்தே
 சிந்திப் போமே

ஆங்கிலத் தானிடம்
 அரசாங்க வேலை
 வாங்கிட வேண்டும்
 வாழ்த்திட வேண்டும்
 எங்கள் தமிழன்
 எப்படிப் போகினும்
 எங்கள் சமயம்
 எப்படி யாகினும்
 எங்களுக்கு என்ன
 என்றே பலர்
 சிந்தை துறந்து
 சீவியம் வேண்டி
 தந்தையர் மடியில்
 தன்னிலை மறந்தனர்.

நேற்று வந்தவர்
 நோட்டு விதைத்தனர்
 காற்றாய் அலைந்தனர்
 கையிலை நாதர்கள்
 நேற்று மாறினோர்
 நிதிகள் பெற்றனர்
 வேற்று நாட்டாருக்கு
 வீடு காட்டினர்
 மேற்கு நாட்டான்
 மாணியம் வேண்டி
 காற்றாய்ப் பறந்தவர்
 காலில் விழுந்தவர்

சமயம் மாறிச்
 சமயம் தூற்றினர்
 சமயச் சுதந்திரம்
 சாகடிக்கப் படவே
 ஊழை ஆகினர்
 உத்தமச் சைவர்கள்
 ஒட்டுண்ட சாதி
 வெட்டுண்டு போனது
 ஓடுக்கப் பட்டவர்
 கிருஸ்தவர் ஆகினர்.

வேதத் தந்தையர்
 விலைகள் கொடுத்தனர்
 பேதை மக்கள்
 பேதலித் தனர்
 மதங் கொண்டவர்
 மனிதம் மறந்தனர்
 வதம் புரியவே
 வைதீகம் எதிர்த்தனர்
 பிள்ளை பிடிப்பாரென்ன
 பிரசாரமும் செய்தனர்
 கையையே வெட்டி
 கைவிலங்கு உடைத்தனர்
 பேயரைக் கூட்டிப்
 பெருமிதம் கொண்டனர்.

நிலக்கம் உணர்ந்த
 நாவலர் பெருமான்
 மழலை போலவே
 மனதில் கொண்டார்
 மழலையைப் போல
 மனதில் கொண்டதை
 விழலைப் போலவே
 விட்டிட வில்லை
 பள்ளியில் சென்று
 பாடம் பலகற்று
 பல்லையும் மயிரையும்
 பார்த்துத் திரியும்
 வெள்ளையரின் கூட்ட
 கயவரின் நாட்டம்

எம்மவர் சமயத்தின்பால்
 எழுந்தது கண்டு
 எம்மவர் பெருமான்
 எழுச்சி கொண்டார்
 “எங்கள் சமயம்
 எதிர்த்ததே பாரும்
 எங்கள் கல்வி
 ஏட்டில் பொறியும்
 இங்குள்ள தமிழினம்
 ஒன்றாகும் கண்ணார்!

நாவலர் பணிகள்
 நன்றே தொடர்ந்தன.....
 நாவலர் யின்னே
 பாவலர் திரண்டனர்
 பாவலர் கூட்டம்
 படைத்தனம் கொண்டது
 நாவலர் மரபிலே
 நாழும் பிறந்தோம்.

“08. 12. 90 இல் யாழ். இந்துக் கல் ஹா ரி யில்
 நடைபெற்ற நாவலர் விழாவில் சுவிஞர் சோ. ப.
 தலைமையில் நடைபெற்ற “தல்லைநகர் நாவலர்
 பிறந்திலரேல்” என்னும் கவியரங்கில் யா. இ. க.
 சார்பில் பங்கு கொண்டபோது எழுதி வாசித்தது.”

அல்ட்சியம்

ஊருக்கு மாம்பழம்
 பார்வைக்கு பழரசம்
 வாவென்றாள் வரமாட்டாள்
 வடிவுக்கு அரசி
 தேனென்றேன் பசும்
 பால் என்றேன்
 ஏனென்றாளா? எதற்கென்றாளா?
 .....இல்லையே!

இல்ட்சியம்

நானென்னும் அரசியல்வாதி
 பாணென்னும் பாட்டாளி,
 தேனென்னும் தேவதை
 மீண்ணும் பேதைகள்,
 'கானெ' னும் காமத்தில்
 விழுந்து விடுவார்களெனின்,
 ஏனென்னும் வாழ்க்கைக்குறிக்கோள்
 இல்லாதவரே அவர்கள்.
 [கான் - கழிவுப்பாதை]

யார்மீட்பீர்?

அன்னையவள்
 கருவறையில்
 உருவெடுத்து
 அழகுறவே
 சிறகுகட்டிப்
 பறந்துவந்த
 சிட்டுக்கள்
 நாம்
 சிதனமென்ற
 வேடன்
 விரித்தவலையை
 அறியாது தவறி
 விழுந்துவிட்டோம்
 யாருமெமை
 மீட்க
 வரமாட்டார்களா? .....

[நன்றி: தென்றலவள்]

கருணை மனுக்கள்

தென்றலே உன் முகவரிகள்
எனக்குத் தெரியாது
தெரிந்திருந்தால் நான் உனக்கு
கருணை மனுக்கள் பல
அனுப்பியிருப்பேன்
“காதலின் வேதனையால்
வாடும் உள்ளங்களை
வதைக்காதே!” என வேண்டி.

எங்களை வாழ விடுங்கள்

கண்ணும் கண்ணும் கலந்து
கண்ணிகள் தருவார்கள் காமம்.
பின்பு, பழகிய பின் அதுவெல்லாம்
“சோஷல் மூவிங்” என்று
உரைப்பார்கள் சி..... குரைப்பார்கள்
கற்பிழந்த கண்ணிகளே!
இளைஞர்களை நிம்மதியாக
வாழவிடுங்கள்!

நன்றி உரை

கவிதை ஒன்று காதனியிடம்
கொடுக்கும் படி கேட்டேன்
காரிகை நீ “காதல் கடிதம்”
என்றெண்ணி மறுத்தாய் . ஆனால்
கவிதை மூலம் எதை வெளிப்படுத்த
முனைந்தேனோ அதை, “அந்த
கதை”யை அவளிடம் சொல்லி
காதல் மலரை மலரவைத்து விட்டாய்.
நன்றி.....

முதலைக் கண்ணீர்

மன்மதக் குஞ்சகளே..... நீவீர்
அழுது அழுது கைக்குட்டை
நனைந்ததுவா? - அன்றி
ஈரக் கைக்குட்டையால்
வதனத்தை நனைத்தீர்களா?

அவனைக் கூட்டி வராதே!

தென்றலே நான் உன்னை
வீதியில் எதிர்ப்பட்ட போதெல்லாம்
மகிழ்ந்திருக்கிறேன்! ஆனால்
நாம் செல்லும் வீதி ஒன்றான போதும்
திசைகள் வேறென்பதை நினைக்கவில்லை
நீ செல்லும் பாதை சரியாக இருக்கலாம்
ஆனால் நீ தெரிந்தெடுத்த துணை
தவறானது நான் உன்னை[யும்]
காதலித்தேன். அது உனக்குத்
தெரிய நியாயமில்லை
மன்மதனின் மைந்தனான உன்
துணைவன் மிகக் கொடியவன்
பிரிந்த காதலியை இதயமற்றவனாக
வாட்டி வதைக்கின்றவன் தென்றலே
நீ வரும் போது அவனைக் கூட்டிவராதே!

பிரிவு

எங்கிருந்தோ வந்தோம்
எப்படியோ சேர்ந்தோம்
ஏதேதோ செய்தோம்
ஏக்கத்துடன் பிரிந்தோம்
பிரிவு நான் தேடிக் கொண்டது
துயர் எனைத்தேடிக் கொண்டது
நடந்ததை நானும் என்னை என்னை
நானும் தளர்கிறது என் இதயம்
நம் நினைவுகள்,
நேற்றைய கதைகள்
இன்றைய செப்தி
நாளைய வரலாறும் அதுவே.

புதுக்கவி

ஆடடமேல் ஆடடபோட்டு
 ஆண்மையை மயக்கிறாயே!
 பெண்ணே என் கண்ணே இது
 நியாயம் தானா?

பெண்மை

ஜயயோ!.....
 உன் வெண்ணைய் மனமுருகி
 என் கடதாசி வாழ்க்கையை
 நனைத்து உறைந்து விட்டதுவே!
 என் எதிர்கால இலட்சியங்கள்லவா
 அதில் வரையப்பட்டிருந்தன.
 ஜயகோ! இனி நான் என்செய்வேன்?

காதல்

அது எல்லாம் இழந்து
 எதிரிகளையும் உருவாக்கி,
 இன்பக் கள்ளைச் சொட்டுவது.

மூளைப் பந்தின்
 கற்பனைச் சுவடுகள்
 கற்பந்தரித்து - பலவற்றை
 அரும்பச் செய்தன

— சிந்தனை

கடலான ஓர் காதல்

வந்த மலரே!...வாய்த்த மனையே!

தந்தையே!... தாயே!...

தமையரே!... தங்கையே!... தரணி மாந்தரே!

விந்தையாய் விளைந்த வீரப்புதல்வரே!...

அன்பரே!... ஆருயிர் நன்பரே!...

‘என் உயிர்’ ...‘என் வாழ்வு’... ‘என் சுகம்’...

‘என் இளம் பருவம்... எல்லாம் இழந்தேன்...

அன்பே!... உயிரே!...

உயிரின் உயிரே!...

நிலவே!... மலரே!...

அழகே!... அமுதே!...

அன்பின் கடலே!

நிலவே உன்னை நிலைகுலைய

விடுவேனோ...

மலரே உன்னை மாய

விடுவேனோ..

காதலே!... உயிரே!...

மானே!... இவன் நிலை

அறியாயோ?

அந்நினைவலைகளை

என்னால்

கிரகித்து கொள்ள

முடிகிறது.

ஆனால்,

உன்னை என்னால்

புரியமுடியவில்லை.

நன்றி

“வாழ்க்கைப் புதிருக்கு விடை
காணப் புறப்பட்ட பறவையின்
பாதிப் பயணமும் எண்ணமும்
இங்கே கவியாய்க் கிடக்கிறது.
சங்க காலம் முதலே போரும் காத
லும் ‘காதற்போரும்’ தொடர்
கதையாய் மிலிர்கின்றன. இது
புதிதன்று”

“யாதுமூரான்”

* “இன்றைய சூழ்நிலையில் தமிழ் மக்களிடையே காதல்
வாழ்வும், வீரவாழ்வும் நிலவுமாற்றை ‘யாதுமூரான்’
தன் கவிதைகளில் சிறப்பாக வடித்துள்ளமை போற்
முதற்குரியதாகும்”.

— அ. நாகரத்தினம்
ஆசிரியர், யாழ். இந்துக் கல்லூரி.

* “இளமொட்டு மலர்ந்தே விரியும் இப்போது
வளமெட்டும் சேர்ந்தே அனுபூதி வளர்ந்திடவே
தளமெட்டும் வருநாளில் மாபெரும் கவிஞராகி
களமெங்கும் ‘நவமோகன்’ நவீனம் சிறக்குமே”

— சிவம்பெருமான் அத்பாருளானம்
நந்தகுமார் தமிழ்மகன்

* “மரபுக்கவிதை - புதுக்கவிதை எனும் இரு துறைகளி
லும் ‘யாதுமூரான்’ பிரகாசிக்க முடியும் என்பதற்குச்
சாட்சியாக அமைந்துள்ளன இத்தொகுதிக் கவிதைகள்.

இக்கவிதைகள் பற்றி நீதியான விமர்சனம், பாராட்டுகள், ஆலோசனைகள் இவ்வளங் கவிஞருக்கு வழங்க
வாசகர்கள் துணிந்து முன்வரவேண்டும்”

— கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம்
ஆசிரியர், யாழ். நந்துக் கல்லூரி.